

monte per Æmiliam in Mare Hadriaticum ap. Ravennam
 sese exonerans, juxta quem Hispani Anno superioris seculi
 12. die Paschatis, à Gallis, sub Ludov. XII. maximâ & juxta
 non-nullas 18000. militum clade affecti, hoc nominis fue-
 rit indeptus, ut sc. *Vitis* f. *Vtis* diceretur, *Montone* aliàs
 aut *Rocone* dictus, haud adeò liquet. Quamquam ab ad-
 nascentium vitium ubertate id hæsisse ipsi, sint qui existu-
 ment. Uti nim. Italianam ἀπὸ τῶν ἰταλῶν à vitulis, quibus ab-
 undat, unde & olim Vituliam dictam Gellius prodidit.
 Quam tamen ab ipsis potius vitibus, quarum innumeras
 illic provenire Virgilius l. 2. Georg. v. 103. seqq. asserit, sic
 dictam Italorum non-nulli contendunt, qui Latium in-
 de Oenotriam olim, ab Oenotrio Rege cognomine, hunc-
 que ab οἰνω, vinum; sicut Janum, Latinorum itidem
 Regem à ἴννιν vinum vocatum volunt. Quò de suo loco plu-
 ra erunt commemoranda.

§. 5. Nunc ut in rem ipsam descendamus, quæren-
 dum est primò de vitis ipsius ortu, quam à primæva crea-
 tione excludere ausi nonnulli, dum Noam post diluvium
 demum eam plantâsse ex *Gen. IX. 20.* didicerunt Eius verò
 productionem quando homini tribuere, nisi impiè absur-
 di non potuerunt, novam post Cataclysmum creationem
 alii à DEO, alii ab ipso Satanâ factam, pejori absurditate
 ac impietate confinxerunt. Atque hos inter primicerii
 facilè sed & pessimi deprehenduntur, qui se *Encratitas* i. e.
 continentés olim adpellabant, quòd per omnem
 vitam à conjugio, carnibus, vino, cæterisq; omnibus, quæ
 ansam vitiis aut libidinib; dare possent, plus quàm Naziræâ
 severitate abstinebant. *Tatio* duce aut seductore potius orti,
 qui Ignatii Martyris discipulus, cæterà non indoctus, sed
 singularis cujusdam sanctitatis præsumptione, eò vesaniæ ab-
 reptus